

MARIBORSKI DELAVEC

Političen list.

Naročnina znaša:

Z dostavljanjem na dom ali po pošti K 5.50 mesečno.
četrtletno K 16.50.
Če si pride naročnik sam v upravnishvo po list: Me-
sečno K 5.—. — Inserati po dogovoru.

List izhaja vsak delavnik po 5. uri po-
poldne z datumom drugega dne.

Posamezna številka stane 30 vin.

Uredništvo in uprava:

Narodni dom (vhod iz Kopalniške ulice)

Telefon št. 242.

Podpisujte drž. posojilo!

Ministrstvo za finance v Belgradu je razpisalo dvesto milijonsko državno posojilo. Tozadeven oglas je priobčen na drugem mestu današnje številke. Ker ravno sedaj primanjkuje prilike za plodonosno nalaganje denarja, bo ta razpis gotovo mnogim dobrodošla priložnost, da varno in dobičkanosno naloži svojo gotovino. Denar je v državnem posojilu popolnoma varno naložen, ker za posojilo jamči cela država, ki ima že sedaj take predpogoje za gospodarski razvoj, da jo zavidajo sosedi. Kdor podpiše državno posojilo, koristi ne samo državi, ampak tudi samemu sebi, ker s tem pripomore k temu, da se država hitreje in dobro uredi, da more v težavnih dnevih snovanja in pretvarjanja zadostiti vsaj najnujnejšim potrebam in ustvariti temelje za bodoče blagostanje vsakega posameznika.

Na postaji.

(Konec.)

»Oh, veš! — pravi Gorjančevka, »saj pride vedno veliko ljudi, ki gredo v trg. — Pri nas se ni treba bati, da bi se kdo izgubil, samo ako zna govoriti in vprašati. Tudi Minka ni sinoči nobeden pričakoval, pa je vendar našla do mene. — Nek pastirček ji je pokazal hišo, pa me je dobila. Mene ljudje itak poznajo daleč na okrog.«
»Tudi ta gospod, moj spremljevalec, Te pozna. Rekel je, da sta bila z pokojnim možem večkrat pri njih.«
»Kakšen človek pa je bil? — Veš, mlade ljudi sem že popolnoma zgrešila.«
»Postaven fant je bil. — Gori nekje pri farni cerkvi stanujejo njegovi stariši, on pa je uslužben pri davkarji in je prišel samo na obisk semkaj.«
»A tako! Se je tudi on pripeljal?«
»Ne! Pripeljal se je že sinoči, danes pa je prišel le nekega prijatelja čakati in ker ga ni bilo, sem ga dobila jaz in ga povprašala za pravo pot, pa se mi je pridružil in me spremljal prav do praga. — Tako sem ga bila vesela, da Ti ne morem povedati!
To je fant, ja! Tako pameten in postrežljiv, da ga je treba iskati. Ako bi takega dobila naša Minka, pa bi ga ji ne branila, ker je res pošten in značajan človek! Tako se

Še nekaj besed.

(Iz govora državnega poslanca Voglarja.)

Nemška Štajerska ima po večini gorovje in pečovje. Bogastvo pa je doma samo na Spodnjem Štajerskem. Zato ves njihov trud, osvojiti si vso to zemljo. Zato trosijo po svojih eroplanih vse mogoče laži med naše ljudstvo. Vedno so ti Nemci še mnenja, da je naše ljudstvo tako neumno, da veruje tem lažem. Celó tako neumni so ti Nemci, da begajo naše ljudstvo s tem, da mu pravijo, da bo zgubljeno, če se ne združi z Nemci, s tistimi Nemci, ki so tako strašno zadolženi reveži, ki se svojih dolgov najmanje 100 let ne bodo mogli rešiti.

A naše ljudstvo je pametno dovolj in ve natanko, kako se Nemcem že strašno godi in kako se jim še mnogo hujše bo godilo, in nima čisto nič poželjenja, glodati skupno z Nemci kosti gladu medtem ko bodo jedli po sklepu miru po Slov. Gor. gibance. Naši ljudje čitajo liste in vedo, da umira na Dunaju vsak teden do 300 ljudi lakote. Oni vedo, da je po nemških mestih na stotisoče ljudi brez dela, ki hodijo oboroženi po deželi in ropajo in plenijo. Naš kmet ve, da bo v normalnih časih toliko pridelal, da bo lahko prodajal in da bo Nemec kleče ga prosil čez mejo, naj mu proda za dober denar pšenice in špeha.

Ker s takimi lažmi Nemci ne morejo pre-

mi je razodeval kot svoji materi. — Vse mi je povedal in ni se sramoval ničesar. Jaz sem ga povabila s seboj k Tebi, pa Te ni hotel nadlegovati ob taki uri.

»Pa kdo bi to bil? — Saj takih fantov ni pri nas! — Eh — kaj pa če bi bil onegav — ja, ja, bo že! Lipnikov bo! Lipnikov Lovro bo, ja! — Tega pa že nisem videla deset let. — No, mogoče sem ga videla, a poznala ga nisem. Doma ga zdaj že dolgo ni bilo. — To vem, ker vsa zadnjič z materjo govorile in mi je pripovedovala, da pride bržkone Lovro na praznike domov.«

»Potem bo pa že ta! — Tih in prijazen fant je vldeti in meni se kar smili, da mora živeti v tujini.«

»Priden fant je bil zmeraj in za ženske ni maral veliko. — Če je zdaj še tak ne vem, ker svet človeka pokvari!«

»Oja, tudi zdaj je še tak! Sam mi je pripovedoval, da se čuti nesrečnega, ker ga nobena ženska ne mara. Jaz pa sem mu zatrjevala, da je to samo njegova domišlija in da ga ženske gotovo rade vidijo. — Saj pravim, naša Minka bi lahko enega takega dobila in prav nič bi jo ne zmerjala.«

»Radovedna sem kakšen patron mora to biti, da se vam dopade?« — seže Minka vmes, ki je do zdaj le verno poslušala in pričakovala materine sodbe o Lovretu.

motiti naših zavednih ljudi, pa jih strašijo z drugimi. Naši renegati, ki bi že davno viseli na gavgah, če bi bili mi taki, kakor so Nemci, ti Nemškutarčki, ki so si napolnili po naši rodoviti zemlji svoje žepe, te naše pijavke trobijo ljudem v ušesa, češ Nemci imajo sedaj republiko, vi pa imate kralja, Nemci so prosti ljudje, vi pa ste sužnji Srbov.

Nemci imajo res republiko — pa veste, kaj to pomeni. Nemci imajo celo vrsto republik, ki so pa tako lepo urejene, da predsednike kratkomalo ustrelijo, če bi rad sedel kak drugi socialni demokrat na njegovem mestu. To se je zgodilo nedavno na Bavarskem, to se je godilo in se še godi na strašen način na Ruskem.

Naše ljudi strašijo Nemškutarji z našimi Srbi, češ da smo zdaj njihovi sužnji. Kdo so ti Srbi? Kakšni so ti Srbi? Kdo je njihov in naš kralj?

Mi o Srbih cela stoletja nismo smeli ničesar pisati ne čitati in govoriti razven tega, kar so pravili in pisali o njih Nemci, tisti Nemci, ki so vse slovansko, zlasti pa srbsko iz dna svoje črne duše sovražili. Ti Nemci pa so pisali o naših bratih Srbih samo to, da so to tolovaji in roparji, morilci in ubijalci — nič drugega nismo smeli slišati. In bili so med nami ljudje, ki so take čenče verjeli.

Vi ste Srbe tekom vojne kot ujetnike, ali pa sedaj kot vojake videli v svoji sredi. Kakšni ljudje so to? Jaz sem bil od 1. marca

»Nič patron! — Zadovoljna bi lahko bila, če bi Te sploh pogledal!«

»Saj sem zadovoljna, samo da me kakšen pogleda, ampak do zdaj me še ni smel nobeden!«

»Bog ve, Minka?!« — reče Gorjančevka in se vzkline pokonci.

Minka ji postreže z večerjo potem pa sede z materjo k mizi, kjer je bilo tudi za nju pripravljeno.

Bile so vse nekam židane volje in klepetale so do pozne noči. Vse so preresetale, naj bolj pa Lipnikove in Lovreta.

Gorjančevka je obljubila, da gredo jutri vse tri na sprehod in mimogrede k Lipnikovim, ker bi ona tudi rada še enkrat videla Lovreta. — Naposled pa so se spravile k počitku in medtem ko sta mati in botra mirno snivale, se je borila Minka z mučnimi sanjami.

Sanjalo se ji je, da so prišle k Lipnikovim, a Lovreta, radi katerega so prišle gori, ni bilo nikjer. — Povpraševala je za njim, toda nihče gani poznal.

Nekako otožna je vsled takih sanj vstala zjutraj in ni se razvedrila niti, ko je botra vstala in zatrjevala, da ji je nekoliko odleglo in da bo že lahko šla z njima na sprehod in k Lipnikovim.

In res so se napravile vse tri ter po zajuterku odšle proti farni cerkvi.

letos do predkratim v Srbiji in videl ta narod, kako živi in kakšen je. Rečem vam, srbski narod ni samo narod-mučenik, srbski narod je zlat narod. Neposredno pred to strašno svetovno vojno so imeli Srbi balkansko vojno proti Turkom, da so osvobodili še zadnjega Srba izpod turškega jarma. Ta vojna se je začela leta 1912, tako da so Srbi danes že 7. leto neprestano na vojni. In četudi Srbi dobro vedo, da srbska zemlja ni nikjer več v nevarnosti, ne v notrajnosti zaradi bolševizma in ne na srbski meji, vstrajajo še vedno v vojaški sukni in služijo vojaki daleč, daleč od svoje ožje domovine tukaj na severu, ker vedo, da smo mi Slovenci, ki nas kot pravi bratje neizmerno ljubijo, še vedno v nevarnosti, ker buta izstradani Nemeč in lakomen Madžar ter pohlepni Lah še od vseh strani na našo mejo in nam hoče iztrgati najlepše dele naše zemlje.

Četudi dobro vedo, da njihove rodbine trpijo v Srbiji v resnici lakoto, da nimajo domovja, ker so Nemci tam vse porušili, da nimajo ničesar obleči, ker so jih Nemci do nagega slekli, četudi srbski vojaki, (in vsak Srb je vojak) to vedo, vzdržuje vendar potrpežljivo na straži za severno in zapadno mejo jugoslovanske domovine. In naši slovenski fantje so se od teh Srbov naučili prave ljubezni do domovine, ki se pa ne kaže samo takrat, če kriči človek, poln vina in mesa „Živijo Jugoslavija!“ na drugi strani pa vrže puško proč in leti domu k materi!

In kakšna je naša kraljeva rodbina? Pred stoletji, ko so ječali Srbi kot sužnji pod turškim jarmom, je zbral srbski kmet Karadžordže — Črni Jurij, nekaj hrabrih kmetskih sinov in pobegnul z njimi v nedostopno gorovje. Od tam je nadlegoval Turke in konečno zvalil toliko oboroženih Srbov v gorovje, da so napadli in premagali Turke in osvobodili srbski narod v Stari Srbiji. Ta Jurij je bil njihov osvoboditelj, njihov vodja, njihov knez, njihov kralj, četudi je bil po rojstvu navaden kmet. Iz kmetske rodbine izhaja torej rod srbskih kraljev Karadžordževićev. Iz te kmetske dinastije je

Ljudje so jih srečevali in pozdravljali, Minka pa je bistro gledala na vse strani, kje bo opazila Lovreta — a ni ga bilo!

Prišle so k Lipnikovim in Minka je nestrpno pričakovala, od katere strani se prikaže tisti patron — njen dragi Lovro.

Gospodinja je prihitela na prag in jih veselo pozdravljala: »O, gospa Gorjančeva! Dolgo Vas že ni bilo nič blizu! — Pozdravljeni Vi in Vaši spremljevalci! — Kar naprej! V hišo se potrudite! — Sama sem doma in pa Lovro, ki je ravnokar vstal.«

»Praznike sem Vam prišla voščiti, mati! In pa Lovreta sem prišla pogledat, kajti potem ga gotovo ne bom videla več — slaba sem, slaba!«

Lahka rdečica je obšla Lovreta, ko je naenkrat stal pred štirimi ženskami kot grešnik pred ostrimi sodniki. — Pozdravil je najprej Gorjančevko in jo potolažil, da se še vidita. — Pozdravil je Minkino mamo in ji povedal, da je dobro spal — a Minke, ki bi jo najraje, si ni upal pozdraviti, dokler mu je ni mati sama predstavila, rekoč: »Glejte, tu le je pa moja navihanka, naša Minka! — Ravno sinoči sem ji povedala, naj si poišče takega fanta kot ste Vi in ne kakega veseljaka in goljufa!«

Veselo sta se nasmejela Lovro in Minka, ko sta si segla vpricho vseh v roko — bila sta srečna. — Zdaj lahko govorita in se zabavata po svoje, saj so ju združile matere pred seboj!

Radostna in srečna sta bila in govorila, ker govorila, a nista prišla do konca. —

torej tudi sedaj kraj Peter in njegov sin, prestolonaslednik Aleksander.

(Dalje prihodnjič.)

Političen pregled.

Debate o jadranskem vprašanju. — Konferenca. Lucern, 22. aprila. (Slov. Narod.) V soboto so se vršile dolge debate o jadranskem vprašanju. Sonmino in mnogo laških strokovnih referentov je zastopalo laške zahteve in želje. Stavljani so bili razni kompromisni predlogi v diskusijo. Definitivnega rezultata ni. Lah se ne odpovedo niti Zadru, niti Šibeniku. (Dobra taktika!) — Z druge strani se zopet javlja, da v soboto soloh ni bilo nikakšne razprave o nas in da tudi odbor četvorice v drugi polovici velikega tedna ni imel nobene seje. Francosko časopisje ni bilo še nikdar tako neorijentirano kakor sedaj. Potrjuje se pa vest, da se je Lloyd George že v soboto vrnil v Pariz. »Temp« prinaša dolg Trumbičev članek o reški zgodovini, istočasno pa tudi članek Ossinacka kot odgovor. Za obnašanje »Tempa« je značilno, da v zadnjem času objavlja članke z naše strani, kar se itak zgodi zelo redko, vedno istočasno s polemičnim odgovorom od laške strani. Različni viri navajajo različne termine, kdaj bo konec. Nekateri pravijo, da 25. t. m., drugi 1. maja, tretji 15. maja itd. Vsi pa le ugibajo. Naši ljudje so pesimisti.

Geneve, 22. aprila. Stavke v Italiji so ponehale. — Lah razširjajo celo vrsto nasprotujočih si vesti. Govori se, da Wilson še vedno nasprotuje Olandu v vprašanju Reke. Lah odklanjajo vsako koncesijo in so popolnoma nepopustljivi. Nekateri francoski žurnalisti so izvedeli od Amerikancev, da se hoče Wilson, odtegniti in da hoče prepustiti odgovornost za izid jadranskega vprašanja signatarnim silam, ki so podpisale londonski dogovor. Amerikanci baje silijo Lahe, naj bi se pokazali popustljivejši vsaj v vprašanju dalmatinskih otokov.

Geneve, 23. aprila. Glede Reke se še vedno ni nič odločilo. V raznih komisijah so še včeraj razgovarjali o Dalmaciji. Lah groze, da če se ne vpošteva vse njihove zahteve točno po londonski pogodbi plus Reka, bi se oni ne pridružili defenzivni zvezi, ki se snuje med Anglijo, Francijo in Ameriko. Nobeno važnejše vprašanje še ni definitivno odločeno. Danes se imenuje kot termin zopet prvi maj. Našemu predlo u, naj bi se izvedel, p. b. se upirajo. V francoskem časopisju nas podpira samo Gau-

Treba je bilo nadaljevati popoldne, in domenili so se, da pride Lovro k Gorjančevi gospej.

Kako preprojenega se je čutil Lovro! Kako srečen je bil v ženski družbi, katere se je preje tako bal in izogibal!

»Ah, da bi ostali vedno skupaj!« — je vzdihoval drugi dan, ko se je na postaji poslavljaj od domačih in svojih novih znank. Tako težko se nisem šel od doma! Pišite mi kaj, ljudje božji! In ne pozabite name! — Zdaj pridem večkrat!«

Minki pa je šepnil na uho: »Glej, da držiš obljubo in mi ostaneš zvesta!«

»In Ti tudi!« mu odvrne ona.

Ulak je prisopihal in Lovro je moral vstopiti. — Še enkrat so se križale roke, še enkrat se je ozrl Lovro skozi okno in vihtel robec v slovo, nato pa je zginil za ovinkom.

Veselo so ga pozdravili prijatelji, ko se je vrnil v mesto, vesel jim je odzdravljaj Lovro. — Njegovo srce ni bilo več osamljeno in otožno, čuvala in bodrila ga je Minka s svojimi ljubkimi pismi in pozdravi. Vabila ga je naj kmalu pride, ker ga želi in hrepeni po njem. — In Lovro jo je slušal in prihajal večkrat. Prihajal in hodil je toliko časa, da sta nekoč kot mož in žena prišla na staro postajo in se odpeljala v mesto Lovretovega službovanja, kjer menda še sedaj vsa srečna in vesela razpravljata o svojem prvem srečanju in nadležni košari.

vain s svojim »Journal des Debats«, ki je sicer ugleden, toda ne zelo razširjen list, bolj revija. V tem listu piše Gauvain, da bi konferenca izgubila vso avtoriteto, če bi se odločila za laške zahteve. Gauvain predlaga, naj se Jadran nevtralizira in naj dobi Italija kot kompenzacijo za Reko katerokoli nemško kolonijo.

Lucern, 23. aprila. Wilson se ne namerava več udeleževati razprav o jadranskem vprašanju. Nekateri si razagajajo to odločitev za pozitivno, da bi s tem pritisnil na Lahe in jih prisilil k popuščanju. Za res so tudi včeraj popoldne konferirali o jadranskem vprašanju samo Italija, Francija in Anglija brez Amerike. Drugi pa smatrajo ta Wilsonov korak za njegov umik, tako da bi bila laška trdovratnost zmagala. Gotovega seveda ne ve nihče, in sedaj manj kot prej.

Prenos kosti narodnih mučnikov Zrinjskega in Frankopana v domovino. — Narodni praznik.

Dne 30. aprila bodo v zagrebški prestolnici cerkvi pokopani zemeljski ostanki naših narodnih mučnikov Petra Zrinjskega in Frana Krste Frankopana, prvih borilcev za naše narodno edinstvo in upornikov proti stoletnemu našemu neprijatelju, hiši habsburški. Kostí teh dveh jugoslovanskih prvoboriteljev prepeljejo iz Dunajskega Novega mesta sedaj v dobi našega narodnega osvobođenja v hrvatsko domovino, za katero sta padla pod rabeljsko roko, Habsburžanov. Hrvati bodo praznovali 30. april kot narodni praznik, na katerega se pripravljajo v velikem obsegu. Ali naj mi Slovenci zaostanemo? Naj se ta dan izvesijo povsod narodne zastave ter zbirajo doneski za spomenik mučnikoma, prodajajo žalobni znaki v ta namen ter proslavi spomin na velika prvaka, vredno ideji, za katero sta žrtvovala svoje življenje. Vsi denarni prispevki naj se pošiljajo na n. l. v Zagreb k županu dr. Škulja — odbor za prenos kosti Zrinjskega in Frankopana. Da se proslavi ta dan dostojno našima narodnima mučnikoma je sklenila deželna vlada za Slovenijo v svoji seji dne 16. aprila 1919, da se udeleži po svojem zastopni u prepeljave zemeljskih ostankov narodnih mučnikov od Maribora do hrvatske meje. Dan 30. aprila se bo praznoval kot spominski dan. Na javnih poslopih se razobesijo narodne zastave, na solah se posveti posebna ura med poukom spominu Zrinjskega in Frankopana. Javnost bo vlada opozorila še posebej na spominski dan v Uradnem listu Vabimo pa vsa naša kulturna in druga društva, naj se udeleže prepeljave kosti naših mučnikov in slavnosti v Zagrebu v obilnem številu. Naše zavedno narodno ženstvo pa vabimo, naj nabira prispevke za spomenik s prodajo eventualno doposlanih žalobnih znakov. Pokažimo da smo vredni narodnega osvobođenja in našega ujedinjenja s tem, da znamo tudi ceniti zasluge naših narodnih prvoboriteljev. Vsa potrebna pojasnila in navodila daje odbor za prenos kosti Zrinjskega in Frankopana v Zagrebu.

Dnevne novice.

Ljudski shod JDS v Studencih se vrši v soboto, dne 26. aprila v tamošnji šoli. Govorijo govorniki iz Maribora.

Pobrežje. V petek, 25. aprila, se vrši v dvorani pri Balonu ob 7. uri zvečer velik ljudski shod, ki ga priredi tukajšnja krajevna organizacija JDS. Kdor se zanima za razna politična vprašanja, kakor je delavsko in uradniško vprašanje, valuta, vojna posojila, vojni dobički, agrarna reforma itd., naj pride na shod. Govori državni poslanec profesor Voglar.

Shodi JDS v mariborskem okrožju so se brez zjeme vsi dobro obnesli. Razven že poprej navedenih so se vršili v naslednjih krajih: Sv. Boženk pri Jredišču, Ljutomer, Ivanjkovci, Buččevci. V Buččevcih se je ustanovila po zborovanju nova kraj. org. JDS. Istotako na za-

upnem sestanku pri sv. Križu. Na vseh teh shodih je govoril naš domačin prof. Voglar.

Shod JDS se vrši v nedeljo 27. apr. porani maši pri Sv. Marjeti o P. — po večernicah v Jarenini. Govorita prof. Voglar in dr. Kođerman.

Francoski časnikar o Mariboru. »Slov. N rod« poroča: Iz Maribora se je vrnil v Ljubljano urednik pariškega »Journal des debats«. Conte de Begouan, ki se je izrazil jako povoljno o vsem, kar je videl in izvedel v Mariboru, Špljah in Radgoni, zlasti o redu, ki vlada pri nas, kakor tudi zelo pohvalno o sprejemu, ki mu je bil prirejen.

Upokojeni železničarji. Ker je Delavska zavarovalnica zoper nezgode v Ljubljani prejela z Dunaja seznam žel-zničarjev, ki so prejeli dosedaj nezgodne rente, se izvrši tekom prihodnjega tedna nakazilo rent potom tukajšnjega čekovnega urada. Samo oni, ki do 1. maja še neli prejeli rente, naj se zglašijo pisno ali ustmeno pri Začasni delavski zavarovalnici zoper nezgode v Ljubljani, šolski drevored.

Cvetlični dan. Vse dame in gospodične, ki sodelujejo pri akciji v prid slov. akademikom v Zagrebu, se vljudno prosijo, da se zanesljivo udeležijo sestanka, ki se vrši v petek, 25. t. m., ob 7. uri zvečer v mali dvorani Narodnega doma.

Koncert ge. P. Lovšetove in gdč. O. Koblerjeve se vrši v prihodnjem tednu. Opozorjamo Mariborčane in naše razumnostvo iz okolice na ta redek užitek. Natančnejši program se pravočasno objavi.

Železničarsko vprašanje. V Ljubljano je dospel dr. Edo Lukinič, kr. minister za pošto in brzojav in za zdaj namestnik ministra za železnice, da se pogaja z železničarji radi njihovih upravičenih zahtev. Upamo, da bodo pogajanja kmalu in povoljno končana.

Dva nevarna tička prijeta. V nedeljo je policija prijela Ferdinanda Piska in njegovega brata Katja, ker sta se na zelo sumljiv način po Park-cesti plazila od hiše do hiše. Po aretaciji so razvideli, da je Ferdinand zelo nevaren človek, ki je bil izgnan iz Maribora. Izročili so ga sodišču.

Zemeljski ostanki jugoslovanskih mučnikov Zrinjskega in Frankopana

se prepeljejo v nedeljo, dne 27. aprila ob 5. popoldne iz Dunajskega Novega mesta v Maribor. Vlak ostane čez noč v Mariboru in se odpre v ponedeljek, dne 28. t. m. ob 8. zjutraj proti Zagrebu.

Obmejni Slovenci in Slovenki!

Narodni ponos in ljubezen do bratov Hrvatov vas kliče, da izkažemo čast prvoborcema za skupno jugoslovansko narodno osvobodjenje, ki sta padla kot žrtev največjih zatiralcev Slovanstva.

Priite vsil iz Maribora in bližnje okolice na mariborski glavni kolodvor iz daljne okolice na bližnje postaje, mimo katerih pelje Zrinjsko-Frankopanski vlak. Razobesiti povsod zastave, pridite kolikor mogoče v narodnih nošah in z narodnimi znaki. N rodna društva naj se udeležijo slovesnosti z zastavami. Prihod vlaka na posamezne postaje izven Maribora naj se po naznačenem prihodu v Maribor oziroma odhodu iz Maribora primeroma preračuna.

O Zrinjskem in Frankopanu predava v nedeljo dne 27. t. m. ob 10. popoldne v veliki dvorani Narodnega doma g. prof. Piric.

Izpred sodišča.

Tuj denar si je prisvojil. Rudolf Medvešek, sedlar v Strnišču je 4. marca v Hajdinu ukradel gostilničarki Mariji Senekovič 2430 kron iz zaklenjene omare. Pri tatvini sta bila še dva njegova tovariša. Gostilničarka je tatvino takoj zapazila in je prosila Franceta Jezo in Jožefa Gajčiča, naj zasledujeta tatove. Kmalu sta jih dohitela na cesti. Privedla sta tatove nazaj v gostilno, kjer je Medvešek izročil ukradeni denar. V sredo se je moral Medvešek zagovarjati pred tukajšnjim sodiščem. Dobil je 5 mesecev težke ječe in poostrene s trdim ležiščem vsaki mesec.

Navijalci cen. Franc Plohl iz Galuška pri Mariboru je kupil dne 2. novembra 1917 od Franceta Muršiča 7 polovnjakov vina z vsebino 2172 litrov po 3 K 60 v liter in proti nagradi 100 kron, torej za skupni znesak 7919 K 20 v. Pogodila sta se, da ostane vino v Muršičevi kleti, dokler Plohl ne dobi kupca. Dne 17. junija 1918 je pozval Muršič Plohla, ker ta še vedno vina iz Muršičevih posod ni izpraznil, naj mu Plohl plača za posodo 40 v pri litru odškodnine. Plohl je pa to odklonil in je Muršiču izjavil, da mu je pripravljen vino prodati nazaj za ceno 7 K liter. Ta je vino kupil in ga potem prodal v Ptuj po 8 K. Nato je pa Plohl tožil Muršiča, naj mu izroči vino ali pa naj mu ga plača po 8 kron. Plohla je zaradi tega sodišče pred večerajšnjim kaznovalo in sicer je dobil 10 dni strogega zavora, poostrenega z 2 tridima ležiščema in 200 kron denarne kazni, v slučaju neizpolnitosti še na 1 teden zavora.

Dopisi.

Hočke novice. Čudno se mi je zdelo, da ni bilo iz Hoč nikakih novic več čitati v časopisih. Nisem hotel verjeti, da bi se bili tam vsi sprebobrili v poznina jagnjeta, zato sem vzel v roke potni les in jo maknil v Hoče. In ne zastoj. Spočetka sicer nisem imel sreče, ker so se posamezniki nekako bali raztolmačiti mi tamkajšne razmere, češ, da so že itak na sumu kot storilci, če eden ali drugi časopis kaj prinese iz Hoč. Moral sem torej prisluškovati raznim pogovorom domačinov. In slišal sem: Bivši gostilničar in trgovec Stanic je že davno prodal svoje imetje zavodnim Slovincem. Ker je velik Nemeč pred Bogom in ljudmi, je tudi hitro povezal svojo culico, da jo odkuri med svoje drage bratce tam v Nemški Avstriji. Pa glej ga vraga, ni šlo in ni šlo! Menda mu je začel prigovarjati želodec, da naj še ostane, ker v Nemški Avstriji za želodce ni veliko dela. Ker pa g. Stanic ni več gostilničar in trgovec, torej brez dela, lotil se je hujskarije in oznanjeval je ljudem, da se kmalu povrnejo prejšnje razmere, da pride tega in tega dne cel regiment št. 47 v Maribor, da ga z okolico vred osvoji za Nemško Avstrijo itd. No, Stanic in njegova kompagnija zastoj čakajo prihoda svojih odrešiteljev. Če ga ni vzela Velika noč, bo treba, da mu naše oblasti pokážejo pot čez mejo, ker to vendar ne gre, da bi redili gada na prsih! Še nevarnejši pičček pa je bivši orožniški stražmojster Presker, to je tisti Presker, ki je leta 1914, toliko nedolžnih ljudi spravil v zapor. Dasiravno že davno ni več v orožniški službi, se kar ne gane iz Hoč in zatrjuje, da ni moči, ki bi ga odstranila od tam. Ker nima drugega dela, tudi on hujska ljudi proti Jugoslaviji in ovaja Slovence sodišču radi namišljenih prestopkov. Zakaj se tega človeka ne izžene? Novi orožniški stražmojster ne more dobiti stanovanja za svojo družino, Presker pa se kot odstavljeno orožnik še vedno tod šopiri! Občina, zakaj ne zaseže njegovega stanovanja in ga oddaš novemu stražmojstru?! So mar naredbe naše vlade v Ljubljani zato tukaj, da se jih ne vporablja? Saj bo tudi odstavljenim učiteljem treba pomagati in jim podati potno palico v roke, če že drugače ne bo šlo! Na hočki kolodvor hodi v zadnjem času opravljati službo neki revident Scherr s Tezna. Ker ga ne morejo rabiti v Mariboru, ga pa pošiljajo v Hoče! Tu je pa še bolj nevarben, saj ne zna slovenski. Ko se je zahteval vozni listek do Središča, ja začudeno vprašal: „Was ist das?“ In tak mož naj opravlja uradniško službo med samimi Slovenci?! Če ne mara slovenščine, proč z njim v Nemško Avstrijo! Mnogo pritožb sem slišal tudi radi kruha. V Hoče vozi kruh pek Scherbaum iz Maribora. Sam sem se prepričal, da je krah res

iz zelo slabe moke, pri tem pa čez mero drag. V Mariboru stane hleb belega kruha 1 K 60 v, Scherbaum pa prodaja svoj slabi kruh po 2 K 60 v za hleb iste velikosti! Ni čuda, da ga ljudje nočejo kupovati. Zato pa tudi lahko dobiš ta slabi in dragi kruh brez krušne karte. Okrajno glavarstvo naj bi se nekoliko zanimalo zato zadevo. Scherbaum ni nedoljkljiv! Pičiga

Na Muti priredi Ciril-Methodova podružnica za Vuženico, Muto in okolico v nedeljo dne 27. t. m. ob 2. uri popoldne v postopju Ciril-Methodove družbe veselico s poučnim govorom, deklamacijami in igro. Ta prireditev bo ob enem nekaj zaktjuček ondotne družbine šole, ki je sedaj vsled novih razmer prenehala, ker se je javna šola poslovenila.

Zadnje vesti.

Koroška fronta.

LDU. Ljubljana, 24. aprila. Ljubljanski dopisni urad poroča iz uradnega vira: Položaj je neizpremenjen. V odseku Ljubelj so tekom 22. in 23. aprila nemške patrolje trikrat prekoračile demarkacijsko črto. Naši oddelki so jih pregnali in ujeli enega Nemca.

Jadransko vprašanje na mirovni konferenci. — Wilson zahteva rešitev na nacionalni podlagi.

LDU. Bern, 23. aprila 1919. Jugoslovanski tiskovni urad poroča iz Pariza: »Intransigeant« piše: Nobena rešitev se ni našla za Jadranski problem in tudi se ne ve, če bo v tem oziru antanta dobila teren. Wilson bo enostavno odklonil italijanske zahteve. Samo »Chicago Tribune« zatrjuje svoje naziranje o Reki kot italijanskem mestu in reklamira razentega tudi zvezo na kopnem v približnem obsegu 250 klm dalmatinske obali. »Newyork Herald« je naziranja, da zahtevajo zastopniki Francije in Anglije, da sprejme Italija kompromis in da so italijanski delegati to zavrnilo, zahtevajoč popolno satjsfakcijo 1. na podlagi natančne izpolnitve londonskega pakta, 2. dodelitev Reke na podlagi narodnega prava, kakor je to formuliral Wilson. Razprava se je popoldne nadaljevala. Wilson ni bil navzoč, pač pa Orlando. Italijanski diplomat, ki ga je intervjuval »Newyork Herald«, je podal nastopno izjavo: Naše zahteve se nanašajo na minimum. Niti četvorica niti trojica ne bo našla formule, ki bi jo mogla sprejeti italijanska delegacija, ki zastopa italijanski narod. Aktuelni položaj ne more še nadalje puščati Italije v tesnobnem pričakovanju izreka konference, ker se je bati manifestacij, ako bi se ne ugodilo zahtevam. Položaj je zelo resen ne samo za vse Italijane, temveč tudi za vse aliirance. Najnovejša številka »Tempsa« poroča: Lloyd George, Clemenceau in Orlando so se v torek zjutraj sestali, da bi naposled prišli do rešitve. Posvetovanje o aktuelnem jadranskem problemu se je v torek popoldne nadaljevalo. »Journal de Debats« poroča: Italijanska vlada obstoja na trditvi, da se Jugoslovani opirajo na Wilsonova načela, ne priznavajoč londonske pogodbe. »Temps« piše: Naravno je, da aliirane vlade sedaj razpravljajo o jadranskem vprašanju, potem ko so revidirale vse točke glede Nemčije. Aliiranci pač ne morejo dati zadoščanja Franciji in Angliji, ne da bi se tudi ozirali na italijanske zahteve. Vladi Francije in Britanije morata solidarično z Italijo zahtevati udejstvitve teritorialnega načrta pogodbe izza 1. 1915. Zedinjene države niso vezane na ta načrt, k večjemu morda z eno devetino. Wilson je označil, da se sme italijanska meja opirati samo na natančno vidljive nacionalne črte. Vprašanje se mora sedaj razpravljati edinole med Italijo in združenimi državami.

Od pol 7. do 10. ure zvečer

danes in vsak večer koncert v hotelu „UNION“!

Vojaške čepice bojne čepice (sajkače), epote zlate in srebrne, baržun v prepisanih barvah, kokarde za častnike v državni barvi SHS in kokarde za moštvo SHS, srbske rosete (zvezde), različne borte po predpisih razpošilja modna trgovina

Zaloga perila za dame, steznikov in moderčkov.

Zaloga svile za obleke in bluze.
Uzorci na razpolago.

M. BIDOUC, Maribor, Tegetthoffova cesta št. 28

Železne zložljive

vrtni stole

se proda v večji množini v Ljubljani, Kolo-dvorska ul. 31 (gostilna). 3—

Prijatelje šahove igre

vabimo k pogovoru za ustanovitev kluba. Se-stanek v petek, 25. aprila, v 7/8. uri zvečer v kavarni „Terezinji dvor“. 2—1

V domobranski vojašnici

se proda gnoj

za dobo tega leta. Ustmene ali pismene ponudbe sprejema administrator domobranske vojašnice v Mariboru.

Več čevlj. pomočnikov

sprejme takoj proti jako dobremu plačilu

VIKTOR ŠENK

čevljarski mojster

Lenau ulica 12 (pri Tržaški cesti).

Brivnica S. Ulčar

Koroška cesta (zraven Cirilove tiskarne)

se priporoča cenj. gospodom.

Prva jugoslovanska mizarnica v Mariboru

Tegetthoffov trg št. 3

priporoča vsem svojo točno in dobro izdelano pohištvo, zgradje parketnih tla kakor tudi bilardnih miz. S poštovanjem

Rudolf Novak, mizar.

Raznašalci časopisov

invalidi, dobe lep zaslužek. Zglase naj se v upravnishvu „Mariborskega delavca“.

1 vagon krušne moke

1 „ koruzne „

1 „ sadnih korbic

(iz šib pletene) od 5—50 kg vsebine

proda takoj po nizki ceni

importna in eksportna trgovina

Ferdo Sert

Maribor, Koroška ul. 21

Samo na debelo!

Čaj

Pecilni prašek

Vanilin sladkor

Pravi škrob

in drugo blago priporoča domače podjetje 10—4

Adria = Jzdelki

(Filip Šibenik)

Ljubljana, Gosposka ul. 16

Agitirajte za „Mariborskega Delavca“ in med prijatelji našega tiska za „Tiskovno zadrugo“ v Mariboru.

Vabilo na subskripcijo

4% posojila na državne bone kraljestva Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Na podlagi pooblastila ministrskega sveta z dne 17. decembra 1918, šte. 21, je ministristvo za finance razpisalo z odlokom z dne 15. marca 1919, **200 milijonsko državno posojilo**. Izdajo se 4% blagajniški boni.

Boni se glase na rok šest mesecev, tako da se polno in v gotovini izplačajo dne 3. novembra 1919.

Izdajajo se boni po 500, 1000, 10.000, 50.000 in 100.000 kron.

Kdor hoče podpisati državno posojilo, mora podpisano svoto po odbitku obresti takoj vplačati.

Za bon v znesku:

500 K se vplača 490 K, 1000 K se vplača 980 K, 10.000 K se vplača 9800 K, 50.000 K se vplača 49.000 K,
100.000 K se vplača 98.000 K.

Obresti teh bonov so proste davka na obresti in rente.

Podpisovanje se začne dne 23. aprila in se konča dne 8. maja 1919.

Bonom je priznana pupilarna varnost. Vporabljeni se morejo tudi za kavcije. Z boni se mora, potem ko zapadejo, plačati tudi davek.

Z izvršitvijo celokupne akcije je pooblaščen sindikat denarnih zavodov kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev s sedežem v Zagrebu. Od ljubljanskih zavodov so v tem sindikatu zastopane: Deželna banka, Ilirska banka in Ljubljanska kreditna banka. Sindikat bo imenoval ostale denarne zavode v kraljestvu Srbov, Hrvatov in Slovencev, kjer se more posojilo podpisati in vplačati.

Prijave sprejema: **Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Mariboru.**